

[Birgith Mogensen]

Dette lovforslag sigter ifølge VS på at bringe retsplejeloven i overensstemmelse med gældende retstilstand. Baggrunden er, hvad vist ingen er i tvivl om, Bonde Nielsen-sagen, hvor der blev truffet en aftale mellem anklagemyndigheden og Bonde Nielsen om varetægtsfængslingen.

VS går i sit forslag ud fra, at politiet er bundet af en retskendelse om varetægtsfængsling, og at det udelukkende henhører under domstolene, om varetægtsfængslingen skal stå ved magt. Det er ikke tilfældet. Politiet har pligt til, når der ikke er behov for varetægtsfængsling, at løslade vedkommende, og det sker jævnlige, selv om varetægtsfængslingen ikke er udløbet.

CD mener ikke, at der skal laves om på dette, og kan derfor ikke tilslutte sig lovforslaget.

Lenger (VS):

Jeg vil gerne sige tak til hr. Hans Hækkerup og fru Alice Faber og hr. Bernhard Baunsgaard for deres tilsagn om, at vi kan drøfte disse ting igen.

Hr. Hans Hækkerup sagde, at forslaget jo var absurd, og fru Alice Faber sagde, at det var en vittighed. Jeg må erkende, at det er det selvfølgelig, men også kun til en vis grænse, for det er en sag med en vis alvor i.

Ministeren havde i sin korte tale for mig at høre to bemærkninger. For det første ville han gøre opmærksom på, at varetægtsfængsling ikke suverænt henhører under domstolene, og at løsladelse skal ske, når årsagen er bortfaldet. Det har for mig at se intet som helst med denne sag at gøre. Hvis vi nemlig ser på varetægtsfængslingsgrundene i den konkrete sag, der har været omtalt her fra talerstolen flere gange, ser vi, at de var, at den pågældende kunne vanskeliggøre forfølgningen af sagen, og i øvrigt ønskede man at anvende retshåndhævelsesarrest over for den pågældende. Netop retshåndhævelsesarrest er ikke noget, der pludselig kan ændres. Det har noget at gøre med, hvad folk vil føle ved at se den pågældende gå på gaden – det er det eksempel, der oftest fremhæves, når vi diskuterer retshåndhævelsesarrest. Det kan vel ikke have ændret sig, og muligheden for en vanskeliggørelse af forfølgningen af sagen kan vel for så vidt heller ikke have ændret

sig. Nej, det, der ændrede sig, var den indgåede aftale.

Den anden bemærkning, ministeren kom med, hang lidt sammen med den første. Han ville fastholde, at varetægtsfanger skal løslades så tidligt som muligt. Det ønsker vi sandelig også at fastholde. Der er ikke noget nyt i vores holdning til det.

Det forslag, der ligger her, og hvis absurditet jeg gerne vil erkende, er bevidst udformet absurd. Det beskæftiger sig med en helt anden situation, nemlig den situation, som jeg nævnte før, hvor betingelserne ikke er bortfaldet, og udvider tværtimod behandlingen af en enkelt sag fra i sommer til at omfatte alle.

Der er det gran af alvor i forslaget, at noget af det, der var problemet ved at indgå den konkrete aftale med Jan Bonde Nielsen, var, at man ikke kunne være sikker på, at domstolene faktisk ville følge den. Med det forslag, der ligger her, kommer man i hvert fald ud over den usikkerhed, som vi synes det var så synd for ministeren at han havde i sommer, fordi han faktisk ikke kunne garantere for sin del af aftalen hundrede procent.

Man kan også vende det om og sige, at vi egentlig har antaget, at den behandling, Jan Bonde Nielsen har fået af anklagemyndigheden og justitsministeren, er i overensstemmelse med gældende praksis. Det kunne slet ikke falde os ind at antage, at det modsatte var tilfældet, og tro, at ministeren og anklagemyndigheden udøver forskelsbehandling. Det ligger os meget fjernt at tro på den slags eller tro, at ministeren og anklagemyndigheden behandler de lovovertrædere bedst, der er sigtet for den form for kriminalitet, der af gode grunde kun kan begås af de bedrestillede. Sådan noget kunne vi aldrig finde på at beskyldte ministeren og anklagemyndigheden for. Det ville jo være ren og skær klassepolitik.

I forvejen er det sådan, at de lovovertrædelser, som typisk begås af de bedrestillede i vores land, straffes mildest: økonomisk kriminalitet, miljøforbrydelser og våbensmuglerier. I forvejen er det sådan, at de lovovertrædelser, som typisk begås af de bedrestillede, finder sted ved et skrivebord, så de risikerer ikke at løbe ind i voldssager under ugerningens udførelse. Denne sociale slagside i vores sanktionssystem synes ministeren